

Sygn. akt III KK 257/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

po rozpoznaniu w sprawie **G. W.**
skazanej z art. 190a § 1 k.k.
na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2021 r.
kasacji obrońcy skaranej
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 25 stycznia 2021 r., sygn. akt IV Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.
z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt II K (...)
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. kasację obrońcy skazanego pozostawić bez rozpoznania;
2. zwrócić skaranej uiszczoną opłatę od kasacji w kwocie 450 zł.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. II Wydział Karny z dnia 12 września 2019 r. sygn. akt II K (...) G. W. została uznana za winną popełnienia przestępstwa z art. 190a § 1 k.k., za które sąd orzekł karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki na kwotę 10 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez obrońcę oskarżonej co do winy oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego co do kary.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...) sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżoną G. W. od

zarzucanego jej przestępstwa. Od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kasację złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt III KK 266/20, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2021 r., sygn. akt IV Ka (...) Sąd Okręgowy w B. IV Wydział Karny Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanej podnosząc zarzuty:

I. rażącą obrazę prawa materialnego, mającą istotny wpływ na treść wyroku, poprzez błędną wykładnię art. 190a § 1 ustawy Kodeks karny polegającą na wyrażeniu poglądu, że zachowania oskarżonej wypełniły znamiona przestępstwa stalkingu, bowiem "motywacja sprawcy jest irrelevantna z punktu widzenia znamion tego czynu", co wyłączyło możliwość uniewinnienia oskarżonej i skutkowało przypisaniem oskarżonej znamion przestępstwa z art. 190a § 1 ustawy Kodeks karny, co miało wpływ na wydanie wyroku skazującego za niepopołniony czyn.

II. rażącą obrazę prawa materialnego, mającą istotny wpływ na treść wyroku, poprzez błędną wykładnię art. 31 § 1 lub § 2 ustawy Kodeks karny wskutek uznania, że oskarżona mogła w czasie czynu rozpoznać jego znaczenie lub była w stanie pokierować swoim postępowaniem, ewentualnie zdolność ta nie była w znacznym stopniu ograniczona; podczas, gdy oskarżona leczyła się psychiatrycznie z ciężkiej depresji i stanów lękowych, a zatem mogła działać w stanie zniesionej lub w stopniu znacznym ograniczonej świadomości, co wyłącza możliwość postawienia jej zarzutów oraz przypisania znamion czynu zabronionego od samego początku postępowania, a okoliczność ta ma istotny wpływ na wydanie wyroku skazującego.

III. rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 1 i 2 k.p.k. poprzez niewłaściwą kontrolę instancyjną, wyrażającą się w wybiórczym oraz powierzchownym rozpoznaniu przez Sąd odwoławczy zarzutów apelacyjnych szczegółowo opisanych w petitum wniesionych

w niniejszej sprawie skargi apelacyjnej oraz w ich uzasadnieniu, ograniczoną w większości do dokonania ich oceny pod kątem formalnym, przy zaniechaniu właściwego merytorycznego ustosunkowania się do nich, w sytuacji, gdy zarówno podniesione w apelacji zarzuty, jak też granice zaskarżenia środka odwoławczego, nakładały na Sąd Okręgowy obowiązek odpowiedzialnej oraz wnikliwej weryfikacji stanowiska Sądu I instancji w tym zakresie, które to naruszenie prawa jest rażące i ma istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem skutkowało niedostrzeżeniem przez Sąd odwoławczy rażących błędów Sądu a quo, a w konsekwencji utrzymaniem w mocy skarżonego wyroku Sądu I instancji.

Podnosząc powyższe obrońca skazanej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanej jako niedopuszczalną z mocy ustawy należało pozostawić bez rozpoznania. Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a w sytuacji skazania na inną karę, dla skuteczności **kasacji wniesionej przez strony** konieczne jest podniesienie zarzutu opartego na jednej z okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Respektując powyższe ograniczenia obrońca skazanej mógł wnieść kasację tylko w sytuacji dostrzeżenia zaistnienia bezwzględneho powodu odwoławczego z art. 439 k.p.k. Takiego charakteru nie ma żaden z podniesionych w kasacji zarzutów. Skarżący tak w zarzutach kasacji, jak i w jej uzasadnieniu nie wspomina o ewentualnym uchybieniu mającym rangę bezwzględnej przyczyny odwoławczej. W tej sytuacji kasacja nie była dopuszczalna, a prezes sądu odwoławczego powinien odmówić jej przyjęcia. Skoro jednak kasację taką przyjął (niedostrzegając jej niedopuszczalności), to obowiązkiem Sądu Najwyższego było orzeczenie o pozostawieniu jej bez rozpoznania. Mając na względzie fakt, że przy prawidłowej kontroli dopuszczalności kasacji powinno zostać wydane zarządzenie o odmowie jej przyjęcia, czego efektem powinno być zwrócenie skazanej uiszczonej opłaty od

kasacji, Sąd Najwyższy zarządził zwrócenie uiszczonej opłaty od kasacji, wychodząc z założenia, iż wadliwy sposób wykonania czynności przez upoważnionego sędziego, nie może skutkować obciążeniem nienależną od samego początku opłatą od kasacji.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.